

Sygn. akt XV Ca 857/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Joanna Andrzejak-Kruk

Sędziowie: SSO Michał Wysocki

SSO Jarosław Grobelny (spr.)

Protokolant: protokolant sądowy Magdalena Piechowiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 października 2017 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa R. A.

przeciwko K. A. i małoletniemu M. A. reprezentowanemu przez przedstawiciela ustawowego A. W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 20 kwietnia 2017 r.

sygn. akt III RC 89/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. powództwo oddala;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 4.800 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 1800 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej;

III. nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w R. kwotę 1100 zł z tytułu zwrotu kosztów sądowych

Michał Wysocki Joanna Andrzejak-Kruk Jarosław Grobelny

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 maja 2016 r. powód R. A. wniósł do Sądu Rejonowego w R. pozew przeciwko małoletnim pozwany K. i M. A. o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego - ugody zawartej przed tamtejszym Sądem dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie (...), zaopatrzonej w klauzulę wykonalności 13 kwietnia 2012 r. Ugoda tą powód zobowiązywał się do świadczeń alimentacyjnych na rzecz małoletnich K. i M. A., w kwotach po 250 zł miesięcznie.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pismem z dnia 23 maja 2016 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w R. zawiadomił go o wszczęciu egzekucji na wniosek A. W., przedstawiciela ustawowego małoletnich dzieci stron co do zaległych alimentów w kwocie 22.000 zł oraz odsetek do dnia 23 maja 2016 r. w kwocie 4.709,36 zł. Powód podnosił, że strony zamieszkiwały razem do maja 2015 r. i w tym okresie prowadziły wspólne gospodarstwo domowe, w związku z czym ponosił on koszty utrzymania dzieci w kwocie przewyższającej nawet alimenty. Jednocześnie wyjaśniał, że sprawę o alimenty A. W. zainicjowała na potrzeby uzyskiwania świadczeń z opieki społecznej. Według dalszych twierdzeń pozwu, po rozstaniu stron powód przekazywał pozwanej alimenty systematycznie, niejednokrotnie w obecności lub też za pośrednictwem dzieci, przy czym zdarzało się, że sam pożyczal na ten cel pieniądze od znajomych.

W odpowiedzi na pozew matka małoletnich pozwanych wniosła o oddalenie powództwa. Wyjaśniała, że powód zamieszkiwał z rodziną do lutego, a nie maja 2015 r., zaś jego udział w finansowaniu potrzeb rodziny był bardzo ograniczony. Zdaniem matki małoletnich, polegał on na kupowaniu opału na zimę oraz żywności, ale tylko, gdy brakowało jakiegoś produktu. A. W. wskazywała nadto, że lodówka była podzielona na żywność dla powoda i żywność dla pozostałych członków rodziny przy czym powód - jeśli już robił zakupy - to dla siebie kupował produkty lepszej jakości, aniżeli dla pozostałych. W konsekwencji matka małoletnich wskazywała, że w czasie, gdy strony zamieszkiwały wspólnie, to na niej spoczywał obowiązek utrzymania dzieci, zaś odmienne twierdzenia powoda są gołosłowne. Matka małoletnich wyjaśniała, że po wyprowadzce powoda płacił on alimenty jedynie przez pierwsze pół roku - wskazywała, że okres ten nie został objęty wnioskiem egzekucyjnym.

Wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2017r.(k. 164 akt) Sąd Rejonowy:

1. pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w R. w dniu 12.04.2013r. w sprawie (...) ustalającej od powoda na rzecz małoletnich K. A. i M. A. alimenty w kwocie po 250 zł miesięcznie na rzecz każdego z nich, tj. łącznie kwotę 500 zł i to za okres do 31 maja 2016r.,
2. w pozostałym zakresie powództwo oddalił,
3. kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa,
4. koszty zastępstwa procesowego między stronami zniósł wzajemnie.

Sąd Rejonowy poczynił następujące ustalenia faktyczne:

12 kwietnia 2012 r., w sprawie (...) powództwa małoletnich M. i K. A., reprezentowanych przez matkę A. W., zawarta została przed Sądem Rejonowym w R. ugoda, przez którą powód zobowiązał się łożyć tytułem alimentów na rzecz dzieci kwotę po 250 zł miesięcznie na każde z nich, łącznie 500 zł miesięcznie, płatną do rąk matki małoletnich powodów, od dnia 1 kwietnia 2012 r.

W okresie, w którym toczyła się sprawa o alimenty, strony zamieszkiwały wspólnie, tworząc jedno gospodarstwo domowe. Powód pracował wówczas dorywczo, dopiero od 30 kwietnia 2015 r. podjął pracę na 1/2 etatu w (...) w B., w charakterze (...). Otrzymywał wówczas wynagrodzenie w kwocie 1.092 zł miesięcznie. W sierpniu 2015 r. zaczął pracować na cały etat - jako (...), za wynagrodzeniem w kwocie 2.184 zł. Z kolei matka małoletnich od 1 marca 2012 r. była zatrudniona w (...) P.H.U. (...) z/s w L., jako (...), za wynagrodzeniem w kwocie brutto 1.500 zł miesięcznie. Z początkiem sierpnia 2012 r. zakład pracy matki małoletnich zmienił zasady wynagradzania, ustalając A. W. płacę zasadniczą w kwocie brutto 1386 zł miesięcznie, plus premia uznaniowa. Wskazana płaca zasadnicza matki małoletnich wzrosła od 1 marca 2014 r. - do kwoty 1680 zł brutto miesięcznie. Od 1 września 2015 r. A. W. była zatrudniana - w takim samym charakterze - przez (...) z siedzibą w G., za wynagrodzeniem w kwocie 1.750 zł miesięcznie. Następnie, 7 września 2016 r. rozpoczęła ona pracę w (...) M. A. z/s w P. na stanowisku sprzedawcy - wówczas otrzymywała wynagrodzenie w wysokości 1.850 zł miesięcznie. W kwietniu 2015 r. A. W. po raz kolejny zmieniła miejsce pracy - tym razem na (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L., gdzie uzyskiwała płacę w wysokości minimalnej pensji krajowej, powiększanej o dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych i w porze nocnej, a także o ekwiwalent

za odzież i pranie odzieży roboczej. Od 1 grudnia 2015 r. matka małoletnich wróciła do (...) - tam otrzymywała wynagrodzenie w wysokości 1750 zł miesięcznie. W okresie od 2012 r. A. W. posiadała zobowiązania kredytowe.

Miała ona kredyt w (...) na kwotę 4.000 zł, który spłacała w miesięcznych ratach po 180 zł, a także kredyt odnawialny w rachunku (debet) w kwocie 5.000 zł, w banku (...).

Powód zamieszkiwał z małoletnimi pozwanymi i ich matką do lutego 2015 r. W tym okresie strony prowadziły wspólne gospodarstwo domowe, dzieląc się wydatkami. A. W. regulowała opłaty za media, natomiast powód kupował opał na zimę, a także - wspólnie z partnerką - płacił za żywność. Powód kupował też dla małoletnich pozwanych odzież, obuwie i książki, a nadto dawał im kieszonkowe. Rodzina korzystała ze świadczeń pomocy społecznej.

Po rozstaniu stron, od lutego 2015 r., powód przekazywał matce małoletnich alimenty ustalone ugodą, przeważnie do 14 dnia miesiąca, przy czym zdarzało się, że czynił to w obecności lub też za pośrednictwem dzieci. Nie otrzymywał od matki pozwanych potwierdzeń, bowiem ta ich wydanie - w momencie, gdy powód się o nie upomniał - uzależniała od przeprowadzenia przez niego remontu mieszkania. Wcześniej powód nie przypuszczał, że pokwitowania mogą mu być w przyszłości przydatne, stąd też nie zabiegał o nie. Powód niejednokrotnie nie posiadał pieniędzy na alimenty dla dzieci i wówczas pożyczał je od znajomych. Środki na ten cel pobierał od kolegów - D. K. i T. B..

20 maja 2016 r. A. W. skierowała do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w R. M. K. wniosek egzekucyjny, domagając się egzekucji alimentów bieżących i zaległych za okresy od 1 kwietnia 2012 r. do 31 stycznia 2015 r. i od 1 sierpnia 2015 r. do 30 kwietnia 2016 r. W dniu 25 maja 2016 r. powód otrzymał od komornika zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego pod sygnaturą (...), w toku którego zajęto mu samochód i wynagrodzenie.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Przeprowadzone przez Sąd I instancji postępowanie dowodowe wskazywało, że po powstaniu tytułu wykonawczego zaistniały zdarzenia, wobec których doszło do wygaśnięcia obowiązku spełnienia świadczeń wynikających z zawartej ugody za okres do dnia złożenia pozwu. Sąd ten ustalił bowiem, że powód zamieszkiwał wraz z małoletnimi pozwanymi do lutego 2015 r. i w tym czasie wspólnie z matką małoletnichłożył na utrzymanie dzieci. Skoro zatem powód partycypował w kosztach utrzymania synów, wykonał zobowiązania przez spełnienie świadczenia, w związku z czym w ocenie Sądu Rejonowego zobowiązanie wygasło. Wskazano, że powódłożył na dzieci przez około pół roku po rozstaniu stron, co było pomiędzy nimi bezsporne, matka małoletnich przyznawała przy tym, że w tym czasie R. A. systematycznie płacił alimenty. Co do dalszego okresu, Sąd I instancji dał wiarę powodowi, który zeznał, że regulował ustalone ugodą alimenty pomimo, iż nie otrzymywał poświadczeń w postaci pokwitowań. W ocenie tego Sądu twierdzenia powoda wspierali małoletni synowie stron, którzy potwierdzali, iż powód przekazywał pieniądze A. W. w ich obecności lub też za ich pośrednictwem. W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy stwierdził, że powód - do dnia 31 maja 2016 r., tj. do dnia wniesienia pozwu - partycypował w kosztach utrzymania dzieci, wobec czego wykonał ciężące na nim zobowiązanie, co stanowiło przesłankę do pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego za okres do dnia 31 maja 2016 r. W pozostałym zakresie Sąd Rejonowy powództwo oddalił jako nieuzasadnione.

W pkt. 3. sentencji zaskarżonego wyroku, kierując się zasadą słuszności wyrażoną w art. 102 k.p.c., Sąd Rejonowy odstąpił od obciążania pozwanych kosztami sądowymi. Rozstrzygając o kosztach zastępstwa procesowego stron, Sąd ten uznał za zasadne wzajemne zniesienie tych kosztów między stronami.

Apelację (k. 176-178) od powyższego wyroku wnieśli pozwani, reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika. Pozwani zaskarżyli wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucili:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że

-powód prowadził wspólne gospodarstwo domowe z pozwanymi w okresie kiedy zamieszkiwali razem, tj. do lutego 2015 roku, i w ten sposób przyczyniał się do zaspokajania potrzeb małoletnich poprzez kupowanie jedzenia,

opalu, przekazywania kieszonkowego, gdzie w rzeczywistości poza jednorazowymi zakupami butów i czapki oraz przekazywaniu pieniędzy, ale już po jego wyprowadzce z domu, powód w żaden inny sposób nie partycypował w kosztach utrzymania dzieci, tym bardziej że w okresie do kwietnia 2015 roku poza dorywczymi pracami (zresztą w żaden sposób nie udokumentowanymi) pozostawał bez stałego zatrudnienia;

2. naruszenie przepisu prawa procesowego art. 233 § 1 k.p.c poprzez przekroczenie przez Sąd Rejonowy granic swobodnej oceny dowodów, polegające na przyjęciu, iż powód partycypował w kosztach utrzymania małoletnich w stopniu uzasadniającym przyjęcie, iż wyczerpywał w ten sposób nałożony uprzednio obowiązek alimentacyjny, gdzie na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie sposób przyjąć takiego stanowiska.

Wobec powyższego apelujący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, za I i II instancję. Ponadto wnieśli o zwolnienie ich od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

W odpowiedzi na apelację (k. 190-191) powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie apelacji pozwanych jako bezzasadnej oraz zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania w obu instancjach.

Na **rozprawie apelacyjnej** w dniu 27 października 2017 r. tut. Sąd Okręgowy postanowił zwrócić akta egzekucyjne (...) Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w R. M. K., celem dołączenia do nich dokumentów dotyczących czynności podejmowanych po czerwcu 2016 r., a także o podanie, czy wyegzekwowano od dłużnika R. A. należności wynikające z tytułu wykonawczego w postaci alimentów za okres od 1 sierpnia 2015 r. do 31 maja 2016 r.

W **piśmie** z dnia 2 listopada 2017 r. (k.210-211) Komornik Sądowy zawarł wykaz wyegzekwowanych od powoda kwot w okresie od 30.06.2016r. do 29.09.2017r., ze wskazaniem okresów w których powód świadczył bezpośrednio wierzycielce. Wysokość zadłużenia tytułu alimentów za okres od 1.08.2015r. do 31.05.2016r. oraz dalszych alimentów za okres od 1.06.2016r. do dnia sporządzenia pisma Komornik Sądowy ustalił na kwotę 12.701,14 zł plus odsetki. Wskazano przy tym, iż za okres od 1.08.2015r. do 1.06.2016r. została zaliczona kwota 202,73 zł z wpłat dokonanych 30.08.2017r. oraz 29.09.2017r. Pozostałe wpłaty zostały zaliczone na poczet zaległych alimentów za okres od 1.04.2012r. do 31.02.2015r., o które wniesiono we wniosku egzekucyjnym. W związku z powyższym, zaległość za okres od 1.08.2015r. do 31.05.2016r. ustalono na kwotę 3.926,51 zł plus odsetki.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Powództwa przeciwegzekucyjne są merytorycznym środkiem obrony przeciwko niezgodnej z prawem, zarówno co do samej zasadności, jak i dopuszczalności, egzekucji. Ich podstawą jest zasadność i wymagalność obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym. Ustawa przewiduje dwa powództwa przeciwegzekucyjne - opozycyjne, które przysługuje dłużnikowi (art. 840 k.p.c.) oraz ekscydencyjne (interwencyjne), które przysługuje osobie trzeciej (art. 841 k.p.c.). Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z powództwem opozycyjnym uregulowanym w art. 840 k.p.c.

Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 1-3 k.p.c., dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia,

jeżeli:

1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;

2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie;

3) małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie

art. 787, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

Istotą powództwa opozycyjnego jest wykazanie, że sam tytuł wykonawczy nie odpowiada istotnemu i rzeczywistemu stanowi rzeczy. Powództwo to dotyczy sytuacji, w których dłużnik przeczy, że powstał w stosunku do niego obowiązek wskazany w tytule wykonawczym, bądź przeczy zdarzeniom, które zaszły po wydaniu tytułu egzekucyjnego (podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 3 października 2003r., sygn. akt (...), wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 1972r., sygn. akt (...))

Powództwo z art. 840 § 1 k.p.c., jako środek merytorycznej obrony dłużnika, pozwala na zakwestionowanie wykonalności tytułu wykonawczego w drodze badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tym tytułem i w konsekwencji musi być oparte na przyczynach materialnoprawnych - podstawach wymienionych w punktach 1-3 omawianego przepisu.

Pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w oparciu o powyższą podstawę możliwe jest zatem, jeśli po powstaniu tytułu egzekucyjnego doszło do zapłaty długu, a na taką okoliczność wskazywał powód w niniejszej sprawie.

Zaskarżony wyrok, w wyniku kontroli apelacyjnej dokonanej częściowo na skutek zarzutów apelacji, a częściowo także przez Sąd Okręgowy poprzez przeprowadzenie dowodu z urzędu, podlegał zmianie w kierunku oddalenia powództwa.

Apelujący wskazywali bowiem, iż powód, poza okazijnymi świadczeniami, w żaden sposób nie partycypował w kosztach ich utrzymania, tym bardziej że w okresie do kwietnia 2015 r., poza dorywczymi pracami, pozostawał bez stałego zatrudnienia. W ocenie apelujących nie sposób również przyjąć, iż powód uczestniczył w kosztach utrzymania małoletnich w stopniu uzasadniającym przyjęcie, iż wyczerpywał w ten sposób nałożony uprzednio obowiązek alimentacyjny.

W pierwszej kolejności należy jednak podkreślić, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż w okresie wspólnego zamieszkiwania stron pozwany wywiązywał się z ciążących na nim obowiązków alimentacyjnych określonych w ugodzie. W szczególności dokonywał tego w formie pokrywania kosztów utrzymania pozwanych z własnych środków w kwotach wynikających co najmniej z tytułu wykonawczego. Niemniej jednak, w okresie późniejszym - po rozstaniu z matką pozwanych w lutym 2015r. – powód świadczył w sposób dobrowolny alimenty jedynie do sierpnia 2015. Okres ten nie został przy tym objęty wnioskiem egzekucyjnym. W pozostałej części, tj. ponad przyznane przez matkę pozwanych okoliczności zapłaty świadczeń, brak było podstaw do przyjęcia, że świadczenia alimentacyjne zostały zapłacone, a tytuł wykonawczy powinien zostać pozbawiony wykonalności z uwagi na zapłacenie świadczeń za okres od sierpnia 2015r. do 31 maja 2016 r. .

Nie ulega wątpliwości, iż strony po rozstaniu pozostawały w sporze. Powód nie uzyskał od matki pozwanych żadnych dowodów świadczących o wywiązywaniu się z obowiązku alimentacyjnego za okres od sierpnia 2015 r. aż do daty końcowej objętej pozwem, tj. 31 maja 2016 r. Danie wiary zeznaniom powoda w zakresie pokrycia przez niego należności alimentacyjnych w tym okresie bez poparcia tych twierdzeń innymi dowodami nie było zasadne. W tej

części powództwo nie mogło być zatem uwzględnione z przyczyn merytorycznych tj. z braku podstaw do zastosowania art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c.

Natomiast odnosząc się do okresu wcześniejszego, Sąd Okręgowy, przeprowadzając dowód z urzędu, uzyskał wskazane wyjaśnienia od Komornika Sądowego, z których wynika, że tytuł wykonawczy, pomimo zabezpieczenia dokonanego przez Sąd I instancji i utrzymanego następnie w mocy przez Sąd II instancji w wyniku oddalenia zażalenia powoda, był podstawą do prowadzenia egzekucji wszystkich świadczeń objętych tytułem wykonawczym, a Komornik wyegzekwował wszystkie świadczenia za okres do 28 lutego 2015r., a więc za okres wobec którego powództwo mogłoby zostać uznane za zasadne. Taka sytuacja, tj. wyegzekwowanie świadczeń objętych tytułem wykonawczym nie pozwala na orzekanie o pozbawieniu takiego tytułu wykonawczego wykonalności.

Należy bowiem zauważyć, że powództwo przeciwegzekucyjne może być realizowane tylko pod warunkiem, że istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego. Żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności nie może być jednak skutecznie złożone po wyegzekwowaniu należności w całości (wyrok SN z dnia 4 kwietnia 2002 r., (...)).

Żądanie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego znajduje uzasadnienie tylko dopóty dopóki istnieje możliwość wykonania tego tytułu. W doktrynie możliwość ta określana jest jako zdolność tytułu wykonawczego do egzekucji (tak np. T. Żywnowski, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom IV - red. H. Dolecki, Komentarz do art. 840 k.p.c.). Powództwo przeciwegzekucyjne staje się zatem niedopuszczalne z chwilą, gdy wygasła wykonalność tytułu wykonawczego na skutek wyegzekwowania całego świadczenia albo też, gdy zobowiązanie w związku z zapłatą lub innym zdarzeniem przestało istnieć (porównaj także postanowienia Sądu Najwyższego z 30 maja 2014 r., II CSK 679/13, LEX nr 1475081; oraz wyroki z 14 maja 2010 r., II CSK 592/09, LEX nr 677750; z 4 kwietnia 2002 r., I PKN 197/01, Wokanda 2002/12/27; z 17 listopada 1988 r., I CR 255/88, LEX nr 8929).

W związku z powyższym powództwo musiało podlegać oddaleniu w całości, o czym orzeczono w pkt I ppkt. 1 niniejszego wyroku na podstawie art. 385 k.p.c.

Z uwagi na wynik procesu powód jest zobowiązany zwrócić pozwanym koszty procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na koszty te składały się: wynagrodzenie pełnomocnika pozwanych w I instancji w kwocie 4.800 zł (pkt I poz. 2 wyroku) na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U 2015, poz. 1800), wynagrodzenie pełnomocnika pozwanych w II instancji w kwocie 1.800 zł (pkt II wyroku) na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym po wejściu w życie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2016, poz. 1668) oraz kwota 1.100 zł z tytułu opłaty sądowej od apelacji (pkt III wyroku), od której pozwani byli zwolnieni, a którą to kwotę ma obowiązek pokryć strona przegrywająca na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 2005 Nr 167, poz. 1398 ze zm.).

SSO Michał Wysocki SSO Joanna Andrzejak- Kruk SSO Jarosław Grobelny